

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAREK NIECHCIAŁ

Warszawa, 22 października 2018

DIH-2.712.36.2018.BS

DECYZJA DIH-2 NR 64/2018

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (j. t. Dz. U. z 2017 r., poz. 1257, z późn. zm.) oraz art. 7 ust. 2, art. 12 ust. 1, art. 24 ust. 1, 4 i 5 w związku z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (j. t. Dz. U. z 2018 r., poz. 427, z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie ponownego rozpatrzenia sprawy dotyczącej nałożenia na przedsiębiorcę TONSMEIER WSCHÓD SPÓŁKA Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ z siedzibą w Radomiu (...), obowiązku uiszczenia na rachunek Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwoty 908,00 zł (słownie: dziewięćset osiem złotych) – uwzględniającej VAT, stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych próbki oleju napędowego o numerze 0453/18/8594, zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 29 sierpnia 2018 r. nr DIH-2 Nr 50/2018, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - **utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy.**

UZASADNIENIE

Pismem z 18 września 2018 r., przedsiębiorca TONSMEIER WSCHÓD SPÓŁKA Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ z siedzibą w Radomiu (dalej także: „Przedsiębiorca” lub „Strona”), złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 29 sierpnia 2018 r. nr DIH-2 Nr 50/2018, dotyczącą nałożenia na Przedsiębiorcę obowiązku uiszczenia na rachunek Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych próbki oleju napędowego o numerze 0453/18/8594, niespełniającej wymagań jakościowych.

W trakcie kontroli przeprowadzonej 11 kwietnia 2018 r. r. na stacji zakładowej (...), należącej do przedsiębiorcy TONSMEIER WSCHÓD SPÓŁKA Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ z siedzibą w Radomiu, inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej pobrali do badań z partii liczącej 9290 litrów próbki oleju napędowego, tj. próbkę numer 0453/18/8594 i próbkę kontrolną numer 5152/18/8594 w ilości 4 litry każda, na podstawie protokołu pobrania próbek paliw nr 48/2018.

Następnie inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, przekazali 12 kwietnia 2018 r. próbkę oleju napędowego nr 0453/18/8594 i próbkę kontrolną nr 5152/18/8594 do akredytowanego, niezależnego laboratorium Instytutu Nafty i Gazu - Państwowego Instytutu Badawczego w Krakowie, według protokołu przyjęcia do badania nr M/TA2/46/2018.

Badania laboratoryjne przeprowadzone przez akredytowane, niezależne laboratorium Instytutu Nafty i Gazu - Państwowego Instytutu Badawczego w Krakowie (protokół z badań nr M/TA2/46/18) wykazały, że oferowany w dniu kontroli olej napędowy (o numerze próbki 0453/18/8594), nie spełnia wymagań jakościowych określonych w obowiązującym w dniu kontroli § 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 października 2015 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1680), zwanego dalej: „rozporządzeniem”, z uwagi na zaniżony parametr stabilność oksydacyjna, którego wynik badania wyniósł poniżej 8,4 h, przy wymaganiach jakościowych min. 20 h.

W trakcie kontroli przeprowadzonej 24 kwietnia 2018 r., inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, poinformowali Stronę o wynikach badań próbki oleju napędowego pobranego 11 kwietnia 2018 r. o numerze 0453/18/8594, przekazali egzemplarz protokołu z badań o numerze M/TA2/46/18 oraz poinformowali o możliwości złożenia wniosku o badanie próbki kontrolnej nr 5152/18/8594, pobranej w toku kontroli 11 kwietnia 2018 r.

Pismem z 30 kwietnia 2018 r., Przedsiębiorca złożył wniosek o zbadanie próbki kontrolnej nr 5152/18/8594, pobranej w toku kontroli 11 kwietnia 2018 r.

Badania laboratoryjne przeprowadzone przez akredytowane, niezależne laboratorium PRZEMYSŁOWEGO INSTYTUTU MOTORYZACJI w Warszawie (sprawozdanie z badań Nr PLN.074.18B) wykazały, że oferowany w dniu kontroli olej napędowy (o numerze próbki kontrolnej 5152/18/8594), nie spełnia wymagań jakościowych określonych w obowiązującym w dniu kontroli § 1 pkt 3 rozporządzenia, z uwagi na zaniżony parametr stabilność oksydacyjna, którego wynik badania wyniósł 3,8 h przy wymaganiach jakościowych min. 20 h.

W trakcie kontroli przeprowadzonej 17 maja 2018 r., inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, poinformowali Stronę o wynikach badań próbki kontrolnej oleju napędowego pobranego 11 kwietnia 2018 r. o numerze 5152/18/8594 oraz przekazali egzemplarz sprawozdania z badań o numerze PLN.074.18B.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów mając na uwadze wyniki badań laboratoryjnych przeprowadzonych przez laboratorium Instytutu Nafty i Gazu - Państwowego Instytutu Badawczego w Krakowie, zgodnie z art. 61 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tj. Dz. U. z 2017 r., poz. 1257 z późn. zm.), dalej: „Kodeks postępowania administracyjnego”, pismem z 25 lipca 2018 r., powiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie dotyczącej ustalenia wysokości należności pieniężnej stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań próbki oleju napędowego oraz nałożenia

na przedsiębiorcę obowiązku ich uiszczenia na rachunek Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Przedsiębiorca został także poinformowany, że przed wydaniem decyzji kończącej postępowanie w sprawie, jako stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 Kodeksu postępowania administracyjnego, prawo wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz żądań zgłoszonych w trakcie postępowania, a także prawo do składania wniosków dowodowych.

Strona skorzystała z przysługującego jej prawa i pismem z 6 sierpnia 2018 r. odniosła się do przeprowadzonej kontroli zarzucając inspektorom reprezentującym Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej nieprawidłowe pobranie próbek oleju napędowego na stacji zakładowej w Radomiu z uwagi na pobranie próbek tylko z dystrybutora, a nie ze zbiornika i tym samym uzyskanie niemiarodajnych wyników badań oraz wniosła o umorzenie wszczętego postępowania z uwagi na jego bezprzedmiotowość.

Decyzją z 29 sierpnia 2018 r. nr DIH-2 Nr 50/2018, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nałożył na Przedsiębiorcę obowiązek uiszczenia na rachunek Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych próbki oleju napędowego o numerze 0453/18/8594, niespełniającej wymagań jakościowych.

Pismem z 18 września 2018 r. (które wpłynęło do UOKiK 24 września 2018 r.), Strona wniosła o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją z 29 sierpnia 2018 r. nr DIH-2 Nr 50/2018. Strona zarzuciła decyzji organu pierwszej instancji naruszenie przepisów postępowania, które miały wpływ na wynik postępowania, w tym w szczególności naruszenie art. 7 oraz art. 77§1 w zw. z art. 80 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego poprzez rozpatrzenie materiału dowodowego zebranego w sprawie w sposób dowolny oraz pominięcie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozpatrzenia sprawy tj. brak przeanalizowania prawidłowości pobrania próbek paliwa przez inspektorów reprezentujących Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w toku przeprowadzonej kontroli 11 kwietnia 2018 r.

Ponadto, zaskarżonej decyzji Strona zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego, które miały wpływ na wynik sprawy, w tym w szczególności art. 24 ust. 1 w zw. z art. 22 ust. 8 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, poprzez nałożenie na Spółkę obowiązku uiszczenia kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań próbki paliwa, w sytuacji gdy pobrane próbki paliwa nie były reprezentatywne dla całej partii paliwa zgromadzonego w kontrolowanym zbiorniku.

W związku z powyższym Strona wniosła o uchylenie decyzji z 29 sierpnia 2018 r. w całości oraz o umorzenie w całości postępowania prowadzonego przez Prezesa UOKiK w sprawie dotyczącej ustalenia wysokości należności pieniężnej stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań próbki oleju napędowego oraz nałożeniu na Spółkę obowiązku jej uiszczenia.

Pismem z 4 października 2018 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów powiadomił Przedsiębiorcę, o wszczęciu postępowania w przedmiocie ponownego rozpatrzenia sprawy zakończonej zaskarżoną decyzją z 29 sierpnia 2018 r. nr DIH-2 Nr 50/2018. Przedsiębiorca został także poinformowany, że przed wydaniem decyzji kończącej postępowanie w sprawie, jako stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, prawo wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz żądań zgłoszonych w trakcie postępowania, a także prawo do składania wniosków dowodowych. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Rozpoznając wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, co następuje.

Mając na względzie całość zebranego w sprawie materiału dowodowego, na wstępie należy podkreślić, iż stosownie do postanowień art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (j.t. Dz. U. z 2018 r., poz. 427, z późn. zm.), dalej: „ustawa o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw” – paliwa transportowane, magazynowane, wprowadzane do obrotu oraz gromadzone w stacjach zakładowych powinny spełniać wymagania jakościowe określone dla danego paliwa, ze względu na ochronę środowiska, wpływ na zdrowie ludzi oraz prawidłową pracę silników zamontowanych w pojazdach, ciągnikach rolniczych, a także maszynach nieporuszających się po drogach, a także rekreacyjnych jednostkach pływających. Natomiast przepis art. 24 ust. 1 omawianej ustawy, w sytuacji gdy badania wykazały, że paliwo nie spełnia wymagań jakościowych, obowiązuje zarządzającego systemem do nałożenia na kontrolowanego w drodze decyzji, obowiązku uiszczenia kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań.

Biorąc powyższe pod uwagę, jak również stanowisko wyrażone przez Stronę we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, należy zauważyć, iż Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w decyzji podjętej w pierwszej instancji bardzo obszernie wyjaśnił zasady odpowiedzialności za niezachowanie wymogów jakościowych. Ponownie zatem wypada podkreślić, iż Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, zarządza systemem monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Celem jaki legł u podstaw wydania ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, jest ograniczenie negatywnych skutków oddziaływania paliw na środowisko oraz zdrowie ludzi (art. 1 ust. 1 pkt 1). Dla jego realizacji, został stworzony system monitorowania i kontrolowania jakości paliw (art. 11 ust. 1) mający za cel przeciwdziałanie transportowaniu, magazynowaniu, wprowadzaniu do obrotu paliw niespełniających wymagań jakościowych określonych w odrębnych przepisach. Do zadań systemu należy m.in. kontrolowanie jakości paliw u przedsiębiorców. Systemem, jak to już wskazano powyżej, zarządza Prezes Urzędu Ochrony

Konkurencji i Konsumentów (art. 12 ust. 1), zaś czyni to przy pomocy Inspekcji Handlowej. Należy zaznaczyć, iż zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw inspektor w toku postępowania kontrolnego pobiera dwie próbki (próbkę i próbkę kontrolną), z których jedna badana jest z urzędu, a druga – próbka kontrolna – na wniosek kontrolowanego, z której to możliwości Strona skorzystała. Przepis art. 24 ust. 1 omawianej ustawy, w sytuacji gdy badania wykazały, że paliwo nie spełnia wymagań jakościowych, obliguje zarządzającego systemem do nałożenia na kontrolowanego w drodze decyzji, obowiązku uiszczenia kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań. Jak wykazano powyżej system nie przewiduje badania kolejnych próbek paliwa we własnym zakresie.

Dodatkowo należy wyjaśnić, iż w sytuacji, gdy przeprowadzone badania wykażą, że paliwo spełnia wymagania jakościowe, koszt tych badań ponosi Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jako zarządzający systemem monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Analogicznie, nawet gdy badanie próbki wykaże, że paliwo nie spełnia wymagań jakościowych, po złożeniu wniosku o zbadanie próbki kontrolnej, jeśli jej badanie wykaże, że paliwo spełnia jednak przedmiotowe wymagania, przyjmuje się, że paliwo spełnia wymagania jakościowe i koszty badań ponosi Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. W niniejszej sprawie, badania jednoznacznie jednak wykazały, iż także próbka kontrolna o numerze 5152/18/8594 nie spełnia wymagań jakościowych.

Okoliczność niespełniania przez paliwo wymagań jakościowych wykazały badania przeprowadzone przez akredytowane laboratorium. Podkreślić należy, że przepis art. 24 ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, będący podstawą do zobowiązania Strony do uiszczenia kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań, nie uzależnia jego zastosowania od stwierdzenia winy po stronie kontrolowanego. Przesłanką jego zastosowania jest wykazanie w wyniku badań, że paliwo nie spełnia wymagań jakościowych określonych w obowiązującym w dniu kontroli rozporządzeniu.

Mając powyższe na względzie, należy zauważyć, iż Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie wywodzi odpowiedzialności na zasadzie ryzyka, jedynie z dyspozycji art. 3 ust. 1, ale przede wszystkim z treści art. 24 ust. 1 omawianej ustawy. Przepisy te, są ze sobą ściśle powiązane. Pierwszy formułuje nakaz spełniania wymagań jakościowych na każdym etapie obrotu paliwami ciekłymi (transport, magazynowanie, wprowadzanie do obrotu oraz gromadzenie), zaś drugi obliguje do podjęcia określonych działań, w sytuacji gdy wymagania jakościowe nie są spełnione. W niniejszej sprawie, Strona gromadziła na stacji zakładowej w Radomiu, przy ul. Wrocławskiej 3, paliwo niespełniające wymagań jakościowych. Odpowiedzialność przedsiębiorców gromadzących paliwo niewłaściwej jakości ma charakter absolutny. Oznacza to, że przedsiębiorca taki nie może się z niej zwolnić i obciążony jest nią niezależnie od tego czy spowodował wadliwą jakość paliwa i czy ponosi on z tego tytułu jakąkolwiek winę. Przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność nawet jeżeli nie wiedział, iż transportuje, magazynuje, wprowadza do obrotu oraz gromadzeni paliwo nie spełniające

określonych wymagań. Ponownie należy zatem zauważyć, że jedyną przesłanką zastosowania art. 24 ust. 1 omawianej ustawy jest wykazanie w wyniku badań, że paliwo nie spełnia wymagań jakościowych określonych w obowiązującym w dniu kontroli rozporządzeniu. Przepis ten statuuje zasadę, że jeśli paliwo spełnia wymagania jakościowe, koszty jego badań ponosi Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, a jeśli nie spełnia - Przedsiębiorca.

Odnosząc się do stwierdzenia Strony, iż kontrolą objęta była stacja zakładowa, a w konsekwencji olej napędowy gromadzony na stacji nie jest wprowadzany do obrotu lecz gromadzony na własny użytek, należy stwierdzić co następuje.

Mając na względzie powyższe stanowisko Przedsiębiorcy, należy zauważyć, iż kontrolę przeprowadzono w oparciu o przepisy ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Ustawa ta, w art. 2 definiuje dwa rodzaje stacji, a mianowicie stację paliwową (ust. 1 pkt 18) i stację zakładową (ust. 1 pkt 19). I tak, stacją paliwową jest zespół urządzeń służących do zaopatrywania przez przedsiębiorcę w paliwa w szczególności pojazdów, w tym ciągników rolniczych, maszyn nieporuszających się po drogach, a także rekreacyjnych jednostek pływających. Z kolei stacją zakładową jest zespół urządzeń należących do przedsiębiorcy, służących do zaopatrywania w paliwa w szczególności pojazdów, w tym ciągników rolniczych, maszyn nieporuszających się po drogach, rekreacyjnych jednostek pływających, a także wybranych flot, przez niego używanych. Stosując pewne uproszczenie, stacja paliwowa służy do obsługi wielu zewnętrznych odbiorców paliwa, zaś w przypadku zakładowej odbiorca jest jeden, czyli przedsiębiorca, do którego stacja należy. Nie ulega zatem wątpliwości, iż kontrolowana stacja (...), jest zakładową stacją paliw. Jak już podniesiono powyżej, nie pozostawia wątpliwości, iż będący przedmiotem sporu obowiązek, dotyczy także stacji zakładowych.

Odnosząc się do stanowiska Strony, iż próbki oleju napędowego powinny być pobrane ze zbiornika znajdującego się na kontrolowanej stacji zakładowej nie zaś, bezpośrednio z dystrybutora (odmierzacza), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyjaśnia co następuje.

Ponownie należy podkreślić, iż Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 24 ust. 1, 4 i 5 w związku z art. 12 ust. 1, art. 7 ust. 1 pkt 1 oraz art. 3 ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw przeprowadza postępowanie administracyjne z urzędu w sprawie nałożenia na kontrolowanego obowiązku uiszczenia kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań próbki oleju napędowego, niespełniającego wymagań jakościowych.

Przepis art. 24 ust. 1 omawianej ustawy, w sytuacji gdy badania wykazały, że paliwo nie spełnia wymagań jakościowych, obliguje zarządzającego systemem do nałożenia na kontrolowanego w drodze decyzji, obowiązku uiszczenia kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów po ponownym przeanalizowaniu akt sprawy stwierdził, iż inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej pobrali próbki paliw zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 1 września 2009 r. w sprawie sposobu pobierania próbek paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1035), dalej: „rozporządzenie w sprawie sposobu pobierania próbek paliw ciekłych i biopaliw ciekłych” oraz postanowieniami normy PN-EN 14275 „Paliwa do pojazdów samochodowych. Ocena jakości benzyny silnikowej i oleju napędowego. Pobieranie próbek z dystrybutorów detalicznych i zakładowych”, w oparciu o którą opracowano przepisy ww. rozporządzenia w sprawie sposobu pobierania próbek paliw ciekłych i biopaliw ciekłych.

Procedura pobrania próbek oleju napędowego na zakładowej stacji paliw w Radomiu została dokładnie opisana w protokołach pobrania próbek paliw nr 48/2018 z 11 kwietnia 2018 r., a Strona w toku postępowania kontrolnego nie wносиła żadnych uwag ani zastrzeżeń do sposobu pobrania próbek. Powyższe fakty nie pozostawiają wątpliwości, iż w toku kontroli w dniu 11 kwietnia 2018 r., próbki oleju napędowego zostały pobrane zgodnie z postanowieniami rozporządzenia w sprawie sposobu pobierania próbek paliw ciekłych i biopaliw ciekłych. Pozostaje zatem kwestia, czy pobranie powinno nastąpić z dystrybutora (odmierzacza), czy też jak sugeruje Strona – ze zbiornika. W tym miejscu wypada zauważyć, iż omawiane rozporządzenie wskazuje dwa sposoby poboru próbek paliw, a mianowicie z urządzenia służącego do dystrybucji (odmierzacza) oraz ze zbiornika. O sposobie poboru rozstrzygać będzie cel ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw określony w art. 3 ust. 1, który stanowi, iż paliwa powinny spełniać wymagania jakościowe ze względu na ochronę środowiska, wpływ na zdrowie ludzi oraz prawidłową pracę silników zamontowanych w pojazdach, które na stacji zakładowej tankowane są przy wykorzystaniu dystrybutora. Nie ma bowiem możliwości, aby paliwo do samochodu zostało zatankowane bezpośrednio ze zbiornika. Innymi słowy, zasadą jest, że na stacjach zakładowych oraz stacjach paliw próbki pobierane są z dystrybutora (odmierzacza), zaś w hurtowniach ze zbiornika.

Kwestie te wyjaśniają również przepisy ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Zgodnie z art. 16 ust. 4 tejże ustawy, inspektor jest uprawniony do pobrania próbek ze zbiornika, opakowania jednostkowego lub z urządzenia służącego do dystrybucji paliwa. Z kolei w art. 2 ust. 1 pkt 19 ustawodawca określa, że stacja zakładowa – to zespół urządzeń należących do przedsiębiorcy, służących do zaopatrywania w paliwa w szczególności pojazdów, w tym ciągników rolniczych, maszyn nieporuszających się po drogach, rekreacyjnych jednostek pływających, a także wybranych flot, przez niego używanych, a w pkt 38 określa definicję dystrybutora jako odmierzacza paliw będącego instalacją pomiarową, przeznaczoną do tankowania paliw na stacjach paliwowych i zakładowych. Tak więc ustawodawca wprost określił, że na stacjach zakładowych tankowanie może odbywać się tylko poprzez dystrybutor jako instalację pomiarową zatankowanego (pobranego) paliwa. Inspektorzy pobierają więc próbki paliw w taki sposób, w jaki paliwo tankowane jest na stacjach zakładowych. Dlatego też przeciwdziałając gromadzeniu na własny użytek paliw niespełniających

wymagań (zakaz określony w art. 7 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw) próbki należy pobierać z dystrybutorów. Dodatkowo należy wyjaśnić, że stosownie do postanowień art. 17 ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw - w toku postępowania kontrolnego inspektor pobiera dwie próbki. Cytowany przepis nie pozostawia zatem wątpliwości, iż do badań pobierane są dwie próbki, próbka i próbka kontrolna, co miało miejsce w niniejszej sprawie w trakcie kontroli 11 kwietnia 2018 r. Badaniu z urzędu podlega próbka, zaś próbka kontrolna badana jest jedynie na wniosek kontrolowanego przedsiębiorcy, z której to możliwości Strona skorzystała w stosunku do próbki kontrolnej pobranej 11 kwietnia 2018 r. Przepisy ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw nie przewidują pobrania trzeciej próbki paliwa do badania (np. ze zbiornika na stacji paliw) poza próbką i próbką kontrolną pobranymi w toku kontroli z dystrybutora.

Ponownie należy podkreślić, iż przedmiotem toczącego się postępowania jest nałożenia na kontrolowanego obowiązku uiszczenia kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań próbki oleju napędowego, niespełniającego wymagań jakościowych.

W kontekście powyższego, zarzuty Przedsiębiorcy dotyczące niepobrania próbek ze zbiornika znajdującego się na kontrolowanej stacji, należy uznać za niezasadne.

Odnosząc się do sugerowanej przez Stronę kwestii wpływu konstrukcji dystrybutora na różnice pomiędzy jakością paliwa pobieranego z dystrybutora (odmierzacza), a paliwa pobieranego ze zbiornika, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyjaśnia co następuje.

Na wstępie należy ponownie podkreślić, iż w trakcie kontroli przeprowadzonej 11 kwietnia 2018 r. na zakładowej stacji paliw (...) próbki oleju napędowego zostały przez inspektorów reprezentujących Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej pobrane z dystrybutora (odmierzacza), z którego tankowane są pojazdy Strony. Istota zaś regulacji zawartych w ustawie o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ma na celu ochronę środowiska, wpływ na zdrowie ludzi oraz prawidłową pracę silników zamontowanych w pojazdach, które na stacji zakładowej tankowane są przy wykorzystaniu dystrybutora. Budowa instalacji przeznaczonej do dystrybucji paliw nie może mieć wpływu na jakość paliw wydawanych przez dystrybutor. Pojazdy tankowane są bezpośrednio z odmierzacza paliw i podnoszona przez Stronę konstrukcja dystrybutora nie może uzasadniać stosowania w pojazdach Strony paliwa niewłaściwej jakości. Należy wyraźnie podkreślić, że to na Przedsiębiorcy spoczywa obowiązek stosowania w prowadzonej działalności właściwej infrastruktury, czyli takich rozwiązań konstrukcyjnych odmierzacza i zbiornika, aby paliwo wydawane z odmierzacza paliw na stacji zakładowej spełniało wymagania jakościowe. Sugestia Strony, iż pogorszenie jakości paliwa może być uwarunkowane działaniem czynników zewnętrznych związanych z budową dystrybutora nie ma wpływu na uznanie, iż paliwo nie spełnia wymagań jakościowych określonych w obowiązujących przepisach. Dlatego też uzasadnione jest aby zgodnie z art. 22 ust. 8 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw - wyniki badań

pobranymi próbkami stosować do jakości całej partii paliwa znajdującego się w zbiorniku, z którego pobrano próbki.

W świetle powyższego należy uznać, że tankowany przy wykorzystaniu dystrybutora na zakładowej stacji paliw w Radomiu olej napędowy do pojazdów wykorzystywanych przez Przedsiębiorcę, nie spełnia wymagań jakościowych określonych w obowiązującym w dniu kontroli § 1 pkt 3 rozporządzenia. Zatem zgodnie z art. 31 ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej jest zobowiązany do skierowania do odpowiednich organów zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, po dokonaniu ponownej analizy zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego oraz uwzględnieniu okoliczności wskazanych przez Stronę we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, że decyzja z 29 sierpnia 2018 r. nr DIH-2 Nr 50/2018 była prawidłowa, a tym samym brak jest podstaw do jej uchylecia.

Zważywszy na przedstawione okoliczności należało postanowić, jak w sentencji. Decyzja niniejsza jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
  - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
  - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
  - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sędowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów

sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 201).

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r., poz. 1369 z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193 z późn. zm.), art. 40a ust. 8 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno – spożywczych (Dz. U. z 2016 r., poz. 1604 z późn. zm.)

Z upoważnienia
Prezesa UOKiK
Dorota Karczewska
Wiceprezes